

EFTER SPÆRRETID I BOGOTÁ

Man skal prøve alting mindst én gang. Det var mit motto, dengang jeg var en ung og naiv rygsækrejsende. I hvert fald indtil jeg mødte en langhåret belgier, som med tyk accent på engelsk spurgte, om jeg ville gå i seng med ham. Her følger en røverhistorie om én af de ting, jeg rent faktisk nåede at prøve, dengang jeg var ung og vild. Tag med på tur i nattelivet i Bogotá.

TEKST: JAKOB ØSTER
FOTOS: JAKOB ØSTER, JORGE DÍAZ,
JAN ARKESTEIJN & WIKIMEDIA

Långsomt gryr dagen over Bogotá forstæder. Jeg har ikke sovet hele natten. Trætheden er tæt på at overmande mig, da jeg hører skridt på trappen. Skridt på vej op mod mig. Fra en ramponeret ghettoblaster i hjørnet af det åbne rum på førstesalen bekendtgør Bono, at han har kysset honninglæber. Og at han stadig ikke har fundet, hvad han leder efter. Det er morgen, og klokken er 5. Hvem fanden kan det være, tænker jeg. Jeg kigger over mod trappeafsatsen og smiler den lyksaliges smil. Smukke Heliana sover på gulvet ved siden af mig. Det gør alle andre i huset, så vidt jeg ved, også. Undtagen mig. Det flyder med stoffer overalt på gulvet. Trinene nærmer sig. Jeg har lyst til mere sprut. Uendelige mængder sprut. Radioen i hjørnet bliver ved med at overgå sig selv. DJ'en derinde er godt nok gået hjem i seng, og stationen har spillet den samme båndsløjfe de sidste par timer. Men det gør ikke noget. Slet ikke. For en eller anden har formået at proppe alle mine yndlingssange ind på båndet. Anthony Kiedis karakteristiske stemme afløser i det samme Bonos: "Pour my life into a paper cup, The ashtray's full and I'm spilling my guts, She wants to know am I still a slut, I've got to take it to the other side."

Det er ved at blive lyst. Det føles som om, det har været verdens længste aften. Og den bedste. Så ser jeg pistolen. En ordentlig

gøb. Gøbben, så en handske og armen, der holder gøbben, er det eneste, der foreløbig er kommet op ad trappen. Hva' fa'en, tænker jeg. Hvad der føles som hundrede millioner år tidligere startede det hele. Startede denne vidunderlige aften. På den anden side.

PLATYPUSINTRO

År 2000. Jeg er single og rejser alene. Jeg er netop ankommet til Bogotá. Min rejse er startet i Rio syv måneder tidligere og har taget mig på kryds og tværs gennem hele det sydamerikanske kontinent. Senest har jeg taget bussen op gennem det guerillahærgede, sydlige Colombia. En bus der gik med to dages forsinkelse, fordi guerillaen havde erklæret *Pare Armada* – væbnet stop. Nu er jeg havnet her i Bogotá – en af verdens farligste byer.

I La Candelaria-distriktet smider jeg rygsækken på et hostel, der hedder Platypus, og går ud for at se lidt på byen. Hvordan de lokale altid synes at kunne bemærke, at man lige er kommet ind med firebussen, aner jeg ikke. Men allerede inden jeg er nået ind i midtbyen, stopper en ladvogn fyldt med kampklædte strissere for rødt foran mig. En af dem råber, at jeg skal vise ham mit pas. *Yeah, right*, tænker jeg, vifter hurtigt med det og løber fluks i den modsatte retning, inden de kan nå at komme hen til mig. Jeg har ingen ambi-

tioner om at supplere deres månedsløn. Måske er det et varsel. Et varsel om, hvad der venter mig fra ordensmagtens side i Bogotá.

Andreas sniffer først. Det er lørdag aften. Vi befinder os på Andreas' værelse på Platypus-hostellet. Jeg har aldrig taget kokain før. Det har Andreas. Masser af gange. "Bare rolig – det er gode varer det her," siger han. Andreas er tysker. Vi har hængt ud i et par dage. Han virker fornuftig. Jeg tøver. Jeg skal lige sikre mig, at det ikke er rottegift med glasskår i, han har købt. "Intet problem," siger Andreas, der snart efter ligner én, der lige har vundet fem millioner i lotto. Jeg slapper lidt af. Hans pludselige opstemthed er næppe forårsaget af kemikalier til bekæmpelse af skadedyr. "Colaen" har Andreas købt. For 4 USD grammet. Dobbelt op i forhold til gadeprisen her. Men stadig en hundrededel af gadeprisen hjemme i Danmark. Man skal prøve alting mindst én gang, tænker jeg. Andreas siger, at hans pusher, en englænder, der er fast leverandør til Platypus, er okay. At så længe man ikke køber på gaden, er varerne i orden.

Lykkefølelsen indtræder nærmest momentant. Pludselig ejer jeg verden. Der er ingen bivirkninger. Ingen noia. Ingen hallucinationer. Jeg er bare skide glad. Skide glad, skide klog og skide selvsikker. "Nu skal vi sgu i byen," siger jeg til Andreas.

Udsigt over Bogotá. Der bor 7 millioner mennesker i Colombias hovedstad.

I BYEN I BOGOTÁ

Nede i hallen foran receptionen står en masse mennesker, jeg ikke kender. De fleste er lokale. Nederlag er på dette tidspunkt en umulighed. Fuldstændig overbevist om, at jeg i min nuværende tilstand af guddommelighed og visdom kan overtale hvem som helst til hvad som helst, går jeg direkte hen til den smukkeste kvinde i rummet og præsenterer mig selv. Hun smiler. Hun hedder Heliana. Hun ligner en model. Intet problem, tænker jeg, for inde i mit hoved ligner jeg p.t. minimum Brad Pitt. Jeg forelsker mig på stedet. Jeg bilder mig ind, at hun også ser lidt forelsket ud. Om ikke andet så måske i min tegnebog. Hun vil gerne med i byen. Vi skal bare lige hente hendes veninde og hendes tyske kæreste på vejen. Ups.

På en bar, der ligger lige rundt om hjørnet i La Candelaria, støder flere til. Helianas veninde hedder Maria Fernanda. De kalder hende Ma-Fe. Hun er også smuk. Den tyske kæreste er der også. En melankolsk fætter. Da taxaen, der skal føre os videre mod det diskotek, nogen har bestemt vi skal til, dukker op, tøver han. Han når ikke med ind i vognen, før den er fyldt op. Heliana råber gennem vinduet, at han skal tage med en af de næste taxaer. Vi ser ham aldrig igen.

”Gå hjem. Der bliver ikke lukket flere ind.” Bryske machopolitimænd i fuld kampuniform maser sig gennem køen. Jeg har svært ved at regne ud præcis, hvad de laver her, og hvorfor det skulle være ulovligt at stå i kø til et diskotek. Men med de colombianske strissere ved man aldrig. De er her sikkert kun for at kunne klemme sig forbi de velformede kvinder i køen. Og det er svært at fortænke dem i det, når man ser ud over havet af usædvanligt kønne

Handlende og lokale hænger ud på gadehjørne.

Festen begyndte her på Platypus (som på engelsk betyder næbdyr) i Bogotá.

Colombianske tøser, der farvematcher med Colombias flag.

Den centrale plads i Bogotá.

Våbenskjold for Colombias politi. Meget betegnende er der en pirat i midten.

piger. Jeg begynder at forstå, hvorfor der er så mange, der siger, at verdens smukkeste kvinder kommer fra Colombia. Klokkeren er kun 23. Diskoteket har, ligesom alle byens andre steder med alkoholudskænkning, påbud om at lukke allerede klokken 01. En årlig mordrate på næsten én ud af 1.000 byboere har fået bystyret i Bogotá til at tage radikale midler i brug. Alle i byen synes at eje et skydevåben, og det flyder med stoffer og sprut, så man forstår ønsket om at holde fulderikkerne inden døre. Men det kan vi bare ikke bruge til noget lige nu.

MILLENIUM AFTERPARTY

Millenium afterparty står der på den flyer, en eller anden fra selskabet har fået stukket i hånden ved diskoteket. Taxachaufføren nikker, da vi viser ham sedlen med adressen og kører os ud i et nydeligt forstadsvilla-kvarter. Vi stopper foran et helt almindeligt hus. Andreas og jeg er stadig ikke til at skyde igennem. Da de andre taxaer er kommet, er vi fuldtallige. Vi står og glør lidt.

Det ligner ikke et sted, der er fest. Et par af pigerne har været her før. De kender koden. Tre korte og tre lange bank på garagedøren er, hvad der skal til. Et par buskede øjenbryn kommer til syne bag en lille skydelåge i garagedøren. "Que quieres?" siger fyren, selv om han udmærket ved, hvad vi vil. Når man holder ulovlig fest efter spærretid, kan man ikke være for forsigtig.

Det forjættede land er en underjordisk parkeringskælder. Musikken dunker ud i gennem de kæmpe højttalere. Lyden er fortræffelig til trods for, at vi befinder os i en betonkasse. Bassen dunker midt i brystet. Her er næsten tomt. Men jeg er ligeglad. Her er sprut til 40.000 pesos flasken, og vi har selv damer med. Og med den coke og sprut vi har i blodet, er et tomt dansegulv ingen hindring. Vi starter festen. Thom Yorke synger, at han er ligeglad med at det gør ondt. Hvis bare han har kontrol. At han vil have en perfekt krop. At han vil have en perfekt sjæl. At han ville ønske, han var speciel. Men at han er et kryb, der ikke hører

til her. Min hals er tør og tager imod utrolige mængder spiritus, som jeg føler mig evigt gladere, men underligt nok ikke særligt fuldere af. Langsomt fyldes dansegulvet op. Mine drinks smager lidt af næsedråber. Men ellers er alt godt. Heliana smiler. Jeg kan ikke huske, jeg nogensinde har følt mig så glad. Eddie Vedder skrider med undren i stemmen, at han stadig er i live.

Jeg er så glad i låget, at jeg først sent opdager at halvdelen af de tilstedeværende pludselig bærer hvide handsker. Hvide handsker og hvide hjelme, hvor der står "PM" på. PM som i *Policia Militar*. De har store pistoler. Så har vi balladen. "Irse a su propio lugares," brøler ham, som jeg går ud fra er militærpolitiets razzialeder. Gå hjem, hvor I hører til. Klokkeren er 2 om natten, og spærretiden er for længst begyndt. Formentlig opholder vi os ikke på Jordens mest begavede sted. Stenede deltagere i ulovlig undergrundsfest i en parkeringskælder i byen med verdens højeste mordrate.

I år 2000 havde Bogotá en af verdens højeste morderater. I dag er situationen markant forbedret, selv om der stadig er problemer med stoffer, våben og korrupt politi.

EFTERFEST

Snart efter står vi igen ude på gaden. Politiet har ryddet bulen og nøjedes heldigvis med at smide os ud. En irsk fyr, der arbejder i Bogotá og sammen med et par colombianere ejer et hus henne om hjørnet, inviterer vores flok til at tage med hjem til ham og feste videre. Heliana og Ma-Fe kender ham. Festen foregår oppe på førstesalen. På gulvet ligger poser med pot og pulver. Musikken strømmer ud af radioen. Folk sumper i hjørnerne og falder til sidst i søvn. Bono synger, at han stadig ikke har fundet, hvad han leder efter. Jeg hører skridt på trappen.

Lidt forvirret glør betjenten med pistolen rundt i det store lokale. Ved siden af mig ligger Heliana nødtørftigt viklet ind i et tæppe. Rundt omkring ligger der andre par. Om det er de smukke colombianske piger, der gør, at han ikke fæstner blikket ved poserne med stoffer, ved jeg ikke. "Todo bien?" spørger han.

"Si, si, todo bien," svarer jeg.

Han kigger lidt forvirret rundt "Vives aqui?" siger han så i sit forsøg på at lokalisere ejeren af huset.

"Yo no pero mi amigo por alla si," svarer jeg og peger over på den sovende irer. Heldigvis vågner Ma-Fe og vækker et par af dem, der bor i huset. Betjenten fortæller, at han kom forbi og undrede sig over, at hoveddøren stod åben, og man kunne høre musik. Ireren, der nu er vågnet, siger, at vi bare har holdt en lille fest.

"Nå, men hvis alt er i orden ...", siger betjenten og propper pistolen tilbage i sit hylster. Han tøver lidt, men færdiggør ikke sætningen. Siger så farvel og forsvinder ned ad trappen. Ud i den colombianske nat. Natten hvor musik og fest er forbudt efter klokken 01.

■ Jakob Øster har medlemsnr. 312. Læs mere om hans rejselev på www.jakoboester.dk.

COLOMBIA

UD & HJEM IGEN: Fly København-Bogotá fås fra ca. 3.850 kr. t/r.

LÆS MERE: om Colombia på www.deberejstesklub.dk/land/sydamerika/colombia.